

Elias – Nummer Fem

Profetisk tavshed

Jeff Pippenger

2023-10-03

Da Elias lod Akab samle hele Israel til Karmel, var det et forbillede på, at Gud førte menigheden ud af den mørke middelalder i 1798 efter tre og et halvt års forfølgelse og ledte dem til 1844 og derefter til 1863. Disse tre datoer er de sidste tre vejmærker i strukturen af de „syv tider“, sådan som den er fremstillet af Esajas i kapitel syv.

Den samme historie om 1798, 1844 og 1863 blev også forbilledliggjort, da Moses førte Israels børn ud af Egyptens slaveri til Sinaj bjerg. Den første og den anden engels historie repræsenterer den milleritiske bevægelse, som begyndte ved endens tid i 1798 og fortsatte, indtil bevægelsen blev en kirke i 1863. Elias og Moses er de to primære vidner om den milleritiske historie, og de er de to primære vidner i Johannes' Åbenbaring under den tredje engels historie.

Millerbevægelsen markerer begyndelsen på det evige evangelium i Åbenbaringen fjorten, og Future for America markerer afslutningen. Mellem Milleritternes begyndelsesbevægelse og afslutningsbevægelsen finder vi Syvendedags Adventistkirken. Ifølge adventistiske kirkehistorikere trådte resten af Millerbevægelsen i 1856 ind i den laodikeiske tilstand, hvorved den filadelfiske periode, som repræsenterede 1798 til 1856, blev afsluttet.

I den foregående artikel påviste vi, at inspirationen lod skuffelsen ved overgangen over Det Røde Hav svare til den store skuffelse i 1844. På dette tidspunkt indtraf sabbattens prøve, som blev fremstillet ved mannaen, i Moses' historie. På det samme profetiske tidspunkt begyndte det lys, der kom fra Det Allerhelligste, en proces af prøve og renselse, begyndende med sabbatten, for dem, som havde krydset havet og ved tro var trådt ind i Det Allerhelligste. Den prøvende proces, som gik forud for 1844, begyndte i Moses' historie ved hans fødsel og for milleritterne i 1798 med den forøgelse af kundskab, som Daniel angav ville frembringe en prøvende proces i tre trin, der førte til dommen.

Mange skal renses og gøres hvide og prøves; men de ugudelige skal handle ugudeligt, og ingen af de ugudelige skal forstå; men de vise skal forstå. Daniel 12,10.

Indledningen til dommen den 22. oktober 1844 blev forbilledligt fremstillet ved Faraos dom, som begyndte med Ægyptens førstefødte og endte i Det Røde Havs vande. Da de vise ved tro trådte ind i Det Allerhelligste, eller gik gennem Det Røde Hav, fortsatte prøvelsesprocessen, som var begyndt ved endens tid i 1798, videre forbi 1844. I Moses' historie blev dette fremstillet ved ti prøver, som Israel svigtede ved hvert eneste skridt. Den sidste af de ti prøver var, da de tolv spejdere udspejdede det forjættede land. Den første prøve i Moses' historie var manna-prøven, som repræsenterer sabbatten, og for milleritterne blev sabbatten identificeret som den første prøve efter den 22. oktober 1844. Da den første prøve er sabbatten i begge parallelle historier, viser de følgende ni prøver i Moses' historie, at der efter 1844 ville komme en række prøver, som ville føre

til indgangen enten i det forjættede land eller i dødens ørken. 1863 repræsenterer den endelige prøve for milleritbevægelsen. Vi vil begynde denne betragtning, når de tolv spejdere vender tilbage med deres beretninger om det forjættede land.

Og de vendte tilbage fra udspejdningen af landet efter fyrre dage. Og de gik og kom til Moses og til Aron og til hele Israels børns menighed i Parans ørken, til Kadesh; og de bragte dem budskab tilbage, både til dem og til hele menigheden, og viste dem landets frugt. Og de fortalte ham og sagde: Vi kom til det land, som du sendte os til, og sandelig, det flyder med mælk og honning; og dette er dets frugt. Men folket, som bor i landet, er stærkt, og byerne er befæstede og meget store; desuden så vi Anaks børn dér. Amalekitterne bor i Sydlandet; og hittitterne og jebusitterne og amoritterne bor i bjerglandet; og kana'anæerne bor ved havet og langs Jordans bred. Og Kaleb bragte folket til tavshed foran Moses og sagde: Lad os straks drage op og indtage det; for vi er vel i stand til at overvinde det. Men de mænd, som var draget op med ham, sagde: Vi er ikke i stand til at drage op imod folket; for de er stærkere end vi. Og de fremførte et ondt rygte om det land, som de havde udspejdet, for Israels børn og sagde: Det land, som vi er draget igennem for at udspejde det, er et land, som fortærer sine indbyggere; og alle de mennesker, som vi så i det, er mænd af vældig højde. Og dér så vi kæmperne, Anaks sønner, som stammer fra kæmperne; og vi var i vore egne øjne som græshopper, og således var vi også i deres øjne. 4 Mosebog 13:25–33.

Dette afsnit fra Fjerde Mosebog indeholder nogle meget vigtige sandheder, som man bør lægge mærke til, og som let kan overses, når man ikke betragter den deri fremstillede historie som et forbillede på Milleritbevægelsen. Ét forhold er, at oprørerne med den „onde beretning“ svigtede deres tiende og sidste prøve, og ved denne sidste prøve blev to klasser af mennesker åbenbart. De to klasser, som havde været under udvikling gennem historien om de foregående ni prøver, åbenbarede deres karakterer på grundlag af, hvilken „beretning“ de valgte at antage. I 1863 forkastede den milleritiske adventisme Moses' beretning, som den er fremstillet ved profetien om trældom i Tredje Mosebog seksogtyve. Den beretning, som Josva og Kaleb fremførte, var ganske enkelt en gentagelse af Guds „beretning“ gennem hele historien om deres udfrielse fra trældommen. Fra Moses' fødsel og frem havde Gud lovet, at Han ville føre dem ud af trældommen og ind i det land, som var blevet lovet Abraham århundreder tidligere. Josva og Kaleb repræsenterer dem, som stod på den grundlæggende beretning; de andre ti spejdere forkastede, at Gud faktisk havde givet den beretning.

Og hele menigheden opløftede deres røst og råbte; og folket græd den nat. Og alle Israels børn knurrede mod Moses og mod Aron; og hele menigheden sagde til dem: Gid vi var døde i Egyptens land! eller gid vi var døde i denne ørken! Og hvorfor har Herren ført os til dette land, for at vi skal falde for sværdet, så vore hustruer og vore børn bliver til bytte? Var det ikke bedre for os at vende tilbage til Egypten? Og de sagde til hinanden: Lad os vælge en fører og vende tilbage til Egypten. 4 Mosebog 14:1–4.

Da James White i 1863 skrev en artikel i Review and Herald, hvori han forkastede Millers forståelse af de „syv tider“, og da Uriah Smith samme år udgav det forfalskede kort, som var blottet for enhver henvisning til de „syv tider“ i Tredje Mosebog, tilsidesatte både White og Smith William Millers værk og anvendte den bibelske metodologi, som kendetegner frafaldent

protestantisme. Den metodologi, som de frafaldne—dem, de for nylig havde identificeret som „Babylons døtre“—benyttede, blev taget i brug som argument for at forkaste Millers budskab, et budskab, der var blevet ledet af englen Gabriel. Ved den tiende prøve for det gamle Israel sagde de direkte: „Lad os vælge os en fører, og lad os vende tilbage til Egypten.“ Nederlaget ved den tiende og sidste prøve beror på en forkastelse af den „beretning“, som var i overensstemmelse med beretningen fra begyndelsen, og på et ønske om at vende tilbage til Egyptens trældom. Da Jeremias symbolsk repræsenterede dem, som var blevet skuffede over den fejlslagne forudsigelse i 1843, kaldte Gud ham specifikt til at vende tilbage til Gud og til sin tidligere nidkærhed for budskabet, men befalede ham også aldrig at vende tilbage til dem, som var blevet identificeret som Babylons døtre.

Derfor siger Herren således: Hvis du vender om, vil jeg lade dig vende tilbage, og du skal stå for mit ansigt; og hvis du udskiller det kostelige fra det ringe, skal du være som min mund. Lad dem vende tilbage til dig; men du skal ikke vende tilbage til dem. Jeremias 15,19.

I 1863 udpegede James White og Uriah Smith en ny anfører til at føre dem tilbage til det sted, hvortil de havde fået befaling om ikke at gå. Josua og Kaleb repræsenterer dem, som ønskede at gå fremad; White og Smith repræsenterer dem, som ønskede at gå tilbage.

Et andet punkt, som må bemærkes i afsnittet fra Fjerde Mosebog, er, at det endelige oprør, som fordømmer alle oprørerne til at dø i ørkenen i løbet af de næste fyrre år, er en af de to primære henvisninger, der fastslår dag-for-et-år-princippet i Bibelens profeti, hvilket måske var den mest væsentlige profetiske regel, som Miller benyttede til at åbne budskabet om det evige evangelium og den første engel. Det andet bibelske vidnesbyrd om denne regel findes i Ezekiels Bog.

Og når du har fuldført dem, skal du atter lægge dig på din højre side, og du skal bære Judas hus' misgerning i fyrretyve dage; jeg har fastsat dig hver dag for et år. Ezekiel 4:6.

Det, der ofte ikke lægges mærke til ved de to vers, som fastslog princippet om en dag for et år, er den historiske sammenhæng for dem begge.

Efter det antal dage, i hvilke I udspejdede landet, nemlig fyrre dage, ét år for hver dag, skal I bære jeres misgerninger, nemlig fyrre år, og I skal kende mit løftebrud. 4 Mosebog 14:34.

Verset i Fjerde Mosebog forekom ved begyndelsen af det gamle Israel og repræsenterede Guds pagtsfolks oprør, og verset i Ezekiel forekom ved afslutningen af det gamle Israel og repræsenterede Guds pagtsfolks oprør. Straffen i begyndelsen var døden i ørkenen, og straffen ved afslutningen var slaveri i deres fjenders land. Dag-for-et-år-princippet understreger et pagtsfolks oprør. To straffe, én ved begyndelsen og én ved afslutningen, men begge forskellige. Den første var død ved udmattelse under vandringen gennem ørkenen, den sidste var fangenskab og slaveri i det bogstavelige Babylon.

Da faldt Moses og Aron på deres ansigt for hele menighedens forsamling af Israels børn. Og Josva, Nuns søn, og Kaleb, Jefunnes søn, som var blandt dem, der havde udspejdet landet, sønderrev deres klæder. Og de talte til hele flokken af Israels børn og sagde: Det land, som vi drog igennem for at udspejde det, er et overordentlig godt land. Dersom Herren har velbehag i

os, da vil han føre os ind i dette land og give os det, et land, som flyder med mælk og honning. Gør kun ikke oprør mod Herren, og frygt ikke folkene i landet; for de skal være som brød for os; deres værn er vejet fra dem, og Herren er med os; frygt dem ikke. Men hele menigheden sagde, at de skulle stenes. Da viste Herrens herlighed sig i åbenbaringsteltet for alle Israels børn. Og Herren sagde til Moses: Hvor længe vil dette folk foragte mig? og hvor længe skal det vare, før de tror mig, trods alle de tegn, jeg har gjort iblandt dem? Jeg vil slå dem med pest og forkaste dem som min arvelod, og af dig vil jeg gøre et folk, større og mægtigere end de. Men Moses sagde til Herren: Så vil egypterne høre det, du som ved din magt førte dette folk op fra deres midte; og de vil fortælle det til indbyggerne i dette land; for de har hørt, at du, Herre, er midt iblandt dette folk, at du, Herre, lader dig se ansigt til ansigt, og at din sky står over dem, og at du går foran dem, om dagen i en skystøtte og om natten i en ildsøjle. Hvis du nu dræber hele dette folk som én mand, da vil de folk, som har hørt rygtet om dig, tale og sige: Fordi Herren ikke var i stand til at føre dette folk ind i det land, som han havde tilsvoret dem, derfor har han slået dem ihjel i ørkenen. Og nu beder jeg: Lad min Herres magt vise sig stor, således som du har talt og sagt: Herren er langmodig og rig på miskundhed, han tilgiver misgerning og overtrædelse, men lader ingenlunde den skyldige være ustraffet, idet han hjemsøger fædres misgerning på børn indtil tredje og fjerde slægtled. Tilgiv, beder jeg, dette folks misgerning efter din miskundheds storhed, ligesom du har tilgivet dette folk fra Egypten og indtil nu. 4 Mosebog 14:5–19.

Historien, som fremstilles i disse vers, blev et bibelsk symbol, som kaldes »forbitrelsens dag«. »Forbitrelsens dag« omtales i Salme 95, Jeremias 32 og Hebræerbrevet 3, men vi vil ikke behandle dette symbol på nuværende tidspunkt. Der er et vigtigt princip, som er identificeret i det foregående afsnit, og som må erkendes. Princippet illustreres også af profeten Samuel, Lucifer, Ellen White og naturligvis Moses i dette afsnit.

Og de sagde til ham: »Se, du er blevet gammel, og dine sønner vandrer ikke på dine veje; giv os nu en konge til at dømme os, ligesom alle folkene har.« Men det mishagede Samuel, da de sagde: »Giv os en konge til at dømme os.« Og Samuel bad til Herren. Og Herren sagde til Samuel: »Hør folkets røst i alt, hvad de siger til dig; thi det er ikke dig, de har forkastet, men mig har de forkastet, for at jeg ikke skal være konge over dem. Således som de i alle deres gerninger har gjort fra den dag, da jeg førte dem op fra Egypten, og lige til denne dag, idet de har forladt mig og tjent andre guder, således gør de også mod dig. Hør nu deres røst; dog skal du alvorligt advare dem og kundgøre dem den ret, som den konge skal have, der skal regere over dem.« Og Samuel fortalte alle Herrens ord til folket, som bad ham om en konge. Og han sagde: »Dette skal være den ret, som den konge skal have, der skal regere over jer: Han vil tage jeres sønner og sætte dem til sin tjeneste, til sine vogne og til sine ryttere, og nogle skal løbe foran hans vogne. Og han vil indsætte dem som høvedsmænd over tusinde og som høvedsmænd over halvtreds; og han vil sætte dem til at pløje hans jord og høste hans afgrøde og til at lave hans krigsvåben og udstyret til hans vogne. Og jeres døtre vil han tage til salveberedersker og til kokkepiger og til bagersker. Og jeres marker og jeres vingårde og jeres olivenlunde, de bedste af dem, vil han tage og give til sine tjenere. Og af jeres udsæd og jeres vingårde vil han tage tiende og give til sine hofmænd og sine tjenere. Og jeres trælle og trælkvinder og jeres bedste unge mænd og jeres æsler vil han tage og sætte til sit arbejde. Af

jeres småkvæg vil han tage tiende, og I skal være hans trælle. Og I skal råbe i den dag på grund af jeres konge, som I har udvalgt jer; men Herren vil ikke svare jer på den dag.« Men folket ville ikke høre på Samuels røst, og de sagde: »Nej, men der skal være en konge over os, for at også vi må være som alle folkene, og for at vor konge må dømme os og drage ud foran os og føre vore krige.« Og Samuel hørte alle folkets ord og fremførte dem for Herrens ører. Og Herren sagde til Samuel: »Hør deres røst og gør dem en konge.« Og Samuel sagde til Israels mænd: »Gå hver mand til sin by.« 1 Samuel 8:5–22.

I dette afsnit forkastede det gamle Israel Gud som deres konge, og historien peger frem mod den tid, da de erklærede, at de ikke havde anden konge end kejseren. De forkastede Guds teokrati og insisterede på, at de skulle gives en konge af deres eget folk, blot for til sidst at erklære, at deres konge var en romersk konge. Den romerske konge i de sidste dage er paven i Rom.

Men de råbte: Bort med ham, bort med ham, korsfæst ham! Pilatus siger til dem: Skal jeg korsfæste jeres konge? Ypperstepræsterne svarede: Vi har ingen anden konge end kejseren. Johannes 19,15.

Forkastelsen af teokratiet var så krænkende og personlig for Samuel, at han forstod den som en forkastelse af sit profetiske embede. Men Gud sørgede for, at Samuel forstod, at deres forkastelse gjaldt Gud og ikke profeten. Disse to passager, som fremstiller Moses' og Samuels profetiske forhold til det gamle Israels oprør, viser, at den straf for oprøret, som fulgte, ikke var enden for det gamle Israel. Der var stadig en gruppe, repræsenteret ved Josva og Kaleb, som skulle gå ind i det forjættede land, og i fortællingen om Samuel indtraf enden for det gamle Israel ved afslutningen af Israels kongers tid, ikke ved begyndelsen.

Moses ræsonnerede med Gud for, at Han fortsat skulle handle med det gamle Israel; for Moses ræsonnerede, at det på det tidspunkt at bringe dem til deres endeligt ville fordreje den hellige historie om udfrielsen af Hans folk og Hans løfte om at føre dem ind i det land, som Gud havde lovet Abraham. Pointen her er, at Gud vælger at tillade oprør både at opstå og at fortsætte, når Han agter at bruge oprøret som vidnesbyrd om sandheden.

Den holdning af retfærdig harme, som Samuel gav udtryk for, kom også til udtryk hos Ellen White.

„Aldrig før har jeg blandt vort folk set en så fast selvtilfredshed og uvillighed til at modtage og anerkende lys, som den der blev åbenbaret i Minneapolis. Det er blevet vist mig, at ikke én eneste af dem, som nærrede den ånd, der blev åbenbaret ved dette møde, igen ville have klart lys til at skelne den sandheds dyrebarhed, som blev sendt dem fra himlen, før de ydmygede deres stolthed og bekendte, at de ikke blev drevet af Guds Ånd, men at deres sind og hjerter var fyldt med fordom. Herren ønskede at komme dem nær, at velsigne dem og helbrede dem for deres frafald, men de ville ikke høre. De blev drevet af den samme ånd, som inspirerede Korah, Datan og Abiram. Disse Israels mænd var fast besluttede på at modsætte sig ethvert bevis, som ville vise dem, at de tog fejl, og de fortsatte, fortsatte på deres utilfredsheds vej, indtil mange blev draget bort til at slutte sig til dem.

"Hvem var disse? Ikke de svage, ikke de uvidende, ikke de uoplyste. I dette oprør var der to hundrede og halvtreds fyrster, ansete i menigheden, mænd med navn og ry. Hvad var deres

vidnesbyrd? 'hele menigheden er hellig, hver eneste af dem, og Herren er iblandt dem; hvorfor ophøjer I da jer over Herrens menighed?' [4 Mosebog 16:3]. Da Korah og hans ledsagere omkom under Guds dom, så det folk, som de havde forført, ikke Herrens hånd i dette mirakel. Hele menigheden anklagede den næste morgen Moses og Aron: 'I har dræbt Herrens folk' [vers 41], og plagen kom over menigheden, og mere end fjorten tusind omkom."

"Da jeg havde besluttet at forlade Minneapolis, stod Herrens engel ved min side og sagde: 'Ikke således; Gud har et værk, du skal udføre på dette sted. Folket handler på ny Korahs, Datans og Abirams oprør igennem. Jeg har sat dig på din rette plads, som de, der ikke er i lyset, ikke vil anerkende; de vil ikke tage imod dit vidnesbyrd; men jeg vil være med dig; Min nåde og kraft skal opholde dig. Det er ikke dig, de foragter, men de sendebud og det budskab, jeg sender til Mit folk. De har vist foragt for Herrens ord. Satan har blindet deres øjne og fordrejet deres dømmekraft; og medmindre hver sjæl omvender sig fra denne sin synd, denne uhelligede uafhængighed, som gør Guds Ånd fortræd, skal de vandre i mørke. Jeg vil flytte lysestagen bort fra dens plads, hvis de ikke omvender sig og bliver omvendt, for at jeg kan helbrede dem. De har formørket deres åndelige syn. De ønskede ikke, at Gud skulle åbenbare Sin Ånd og Sin kraft; for de nærer en ånd af spot og væmmelse over for Mit ord. Letsind, overfladiskhed, skæmt og vittigheder øves dagligt. De har ikke sat deres hjerter for at søge Mig. De vandrer i gnisterne fra deres egen optænding, og dersom de ikke omvender sig, skal de lægge sig ned i sorg. Så siger Herren: Stå på din pligtpost; thi jeg er med dig og vil ikke forlade dig eller svigte dig.' Disse ord fra Gud har jeg ikke vovet at tilsidesætte." The 1888 Materials, 1067.

Søster White blev sidestillet med Samuels holdning og fik besked på at blive hos oprørerne og deres oprør og "stå ved" den "post", som var hendes "pligt". Hun blev befalet at blive stående på sin post, efter at hun (profetinden) havde besluttet at overlade oprørerne og deres oprør til sig selv.

Reglen om den første omtale, som er en primær bestanddel af princippet om Alfa og Omega, fastslår, at første gang et emne omtales, er af højeste betydning. Forbundet med selve begyndelsen af Lucifers oprør var den kendsgerning, at hvis Gud havde villet det, havde Han al den magt, der var nødvendig, til at tilintetgøre Lucifer ved Lucifers allerførste selviske tanke, som var opstået i Lucifers sind. Gud kunne have fjernet Lucifer fra skaberværket, og Han har den magt, at hvis Han havde valgt at gøre det, kunne Han have gjort det på en sådan måde, at ingen andre engle endog ville have vidst, hvad der var sket. Det gjorde Han naturligvis ikke, for det ville blandt andet have været en fornægtelse af Hans karakter, men Han besidder den skabende magt, som ville have sat Ham i stand til at gøre netop dette. Men Han gjorde det ikke. Tålmodigt tillod Han oprøret at blive en del af vidnesbyrdet om Hans karakter, en del af vidnesbyrdet om den strid, som var begyndt i himlen og til sidst skulle komme til jorden. Dette er, hvad Moses' dialog udrettede for det gamle Israel. Gud lod den oprørske generation dø i ørkenen og brugte denne historie som et bibelsk eksempel til at fremme de sandheder, der er forbundet med det evige evangelium.

Således også med forkastelsen af Gud som konge i Samuels dage. Samuel blev pålagt at gå videre og blive stående på sin pligtpost, på trods af Samuels personlige overbevisninger og profetiske kundskab. Dette aspekt af Guds profetiske og historiske overopsyn erkendes også i genopbygningen af templet efter det babyloniske fangenskab. Gud forudsagde og styrede hvert eneste led i de halvfjerds års fangenskab; tilbagevenden til Jerusalem, genopbygningen af

Jerusalem, templet og gaderne og murene. Han fremsatte tidsprofetierne, som angav, hvornår de ville blive frigivet fra fangenskabet. Han angav, hvor mange dekreter der ville være til at markere begyndelsen på de to tusind tre hundrede år. Han nævnte Kyros ved navn, den hedenske konge, som ville påbegynde processen med det første dekret. Alle elementerne i genopbygningen af Jerusalem og templet blev specifikt angivet, og Han rejste retfærdige mænd og profeter op til at fuldbyrde værket.

På trods af al den åbenlyse guddommelige profetiske forudviden og indgriben havde det oprør, som havde ført til fangenskabet i Babylon, allerede bragt Hans personlige nærvær hos Guds folk til ophør. Shekinah-herligheden vendte aldrig tilbage til det tempel, der blev genopbygget. Hele denne historie blev anvendt til at tilvejebringe en profetisk struktur for historien ved verdens ende, skønt templet aldrig igen blev velsignet ved shekinahs nærvær i Det Allerhelligste. I den forstand var det tempel, der blev genopbygget, et vidnesbyrd ikke om Guds nærvær, men om Israels oprør. Alligevel fortsatte profeterne i denne historie, såsom Samuel og søster White i Minneapolis, med at tjene i profeters egenskab.

Lucifers oprør er det første, der omtales i den store strid mellem Kristus og Satan, og Gud tillod oprøret at fortsætte af hensyn til sine egne formål. Samuel blev, trods sin retfærdige harme over Israels ønske om at være som de andre folkeslag, pålagt at medvirke ved salvelsen af de to første konger. Og Guds profeter medvirkede til genopbygningen af Guds tempel, det tempel, som aldrig mere skulle have Guds shekina-nærvær.

De, som anvender deres »fablers skåle« imod det profetiske Ord i et forsøg på at dække over adventismens oprør i 1863, og som vælger at bygge deres argument på den logik, at hvis der var sket noget forkert i 1863, ville profetinden have forbudt det, er med vilje uvidende om det første princip, som identificeres ved den allerførste omtale af oprør mod Gud. Gud tillader oprør til sine egne formål, og hvis Han vælger, at Hans profeter skal forholde sig neutrale eller tavse under de oprør, som måtte opstå, er det Hans valg.

Når vi begynder at betragte prøvelsesprocessen fra 1844 til 1863, som er blevet forbilledliggjort ved de ti prøver, det gamle Israel ikke bestod efter at have krydset Det Røde Hav, er det afgørende at forstå denne bibelske kendsgerning. Guds profeter fungerer som Hans profeter i tider med lydighed og ulydighed, og til tider protesterer de ikke imod forhold, som ved første øjekast ville synes at være noget, en profet burde forventes at protestere imod. Til tider er de tydeligvis opmærksomme på oprøret, men holdes tilbage, og til andre tider holder Herren sin hånd over deres øjne med hensyn til oprøret. Når dette perspektiv erkendes, bliver 1863 et betydningsfuldt vejmærke i historien om det sjette rige i Bibelens profeti, for både protestantismens horn og republikanismens horn.

Jeg har også talt ved profeterne, og jeg har mangfoldiggjort syner og brugt lignelser ved profeternes tjeneste. Hoseas 12,10.